

Un home que llegeix, o que pensa, o que calcula, pertany a l'espècie i no al sexe; en els seus millors moments, fuig inclús de l'humà

Marguerite Yourcenar

Difícil qüestió aquesta de desxifrar el misteri del cinema. Gent sabuda ha omplert pàgines i pàgines elucubrants teories sense haver arribat a cap conclusió acceptada de forma massiva. La intel·lectualitat té això, davant uns postulats se n'elaboren uns altres d'oposats, el món de les idees, la dialèctica que cavalca sobre l'obra creativa de guionistes, directors, actors, productors i tot l'elenc interminable de persones que intervenen en una pel·lícula. Per ventura el cinema, més que cap altra creació artística, és sotmès a interpretacions de tot tipus un cop vist el resultat final. La pel·lícula, diem, comença a viatjar per territoris diversos i impensats una vegada estrenada —no només en el sentit geogràfic sinó pel que fa als itineraris mentals dels espectadors arreu del món—. Ni la literatura, ni el teatre, per parlar de dos gèneres directament vinculats i obligats a considerar-se en certa manera com a antecedents del cinema han generat mai tant de treball de reflexió ni han abastat un públic tan nombrós. Al capdavant, això succeeix perquè el cinema és una taca d'oli que cobreix gairebé tot el que fa part de la contemporaneïtat. Cap gènere resta aliè, tot hi cap, la realitat i la ficció, la història i l'actualitat, la fantasia, el món oníric i també els problemes socials o els conflictes entre humans.

L'aposta que fa el Centre de Cultura per al mes de maig és arriscada i pot ésser polèmica. En un temps en què es lluita per la igualtat i l'equiparació entre dones i homes, en què intenta esvaïr-se el prototip de superhome, tant aquell que protagonitza toms i toms de la història de la humanitat com aquells altres més

SUPERHOMES

recents que han pretès conduir la gran tribu amb actituds messiàniques cap a objectius que només persegueixen l'enfortiment d'ells mateixos a la superestructura social i política, la programació presenta tres models d'aquest superhome a les mans del qual hi ha la força, la justícia i la solució a tots els mals: **Tarzán de los monos** o el mite de l'homonàs* interpretat per **Johny Weissmuller**, **Superman III** o la tercera part de **Christopher Reeve** convertit en home volador i ja sense compartir pantalla —ni que sigui durant segons— amb **Marlon Brando**, o **Dick Tracy**, el millor producte possible per al seu actor, **Warren Beatty**, un còmic traslladat a la pantalla sense renunciar als seus orígens i que permet que la cara inexpressiva i inalterable de Beatty —pur cartró pedra— tenguí el millor escenari per exhibir-se. Per completar el quadre **Supergirl**, versió protago-

nitzada per una dona del segon dels personatges comentats.

És, ja ho dèiem al principi, l'encís del cinema, la pluralitat i l'actitud oberta a tota mena de models. En qualsevol cas, hem volgut incorporar aquest paràgraf d'autocrítica, moderada, així sí. Si serveix d'atenuant, el cicle esmentat alternarà amb dues pel·lícules de **Tsukamoto** —**Body Hammer** i **Bullet Ballet**— i altres dues d'un cicle de cinema i comunicació: **Primera plana** —obligada quan es parla de la influència dels mitjans de comunicació— i **VATEL**, producció de **Roland Joffé** de l'any 2000, amb un repartiment molt interessant, **Gerard Depardieu**, **Uma Thurman**, **Tim Roth**.

(*) Llegiu Reivindicació de Jane, penúltim llibre de Miquel Àngel Lladó, darrer guanyador del premi Miquel Àngel Riera de narrativa.

